

ECHO

www.kscm-brno.cz

Ročník 21 * Číslo 2 * 16. února 2012 * Cena 10 Kč

Náš občasník vyšel poprvé před 20 lety

ECHO – TO JE OZVĚNA DNEŠNÍ DOBY

Ve 3. čísle uvedla redakční rada, že ECHO BY MĚLO BÝT:

- **OZVĚNOU DĚNÍ V NAŠEM MĚSTĚ**, v komunistické straně a v dalších levicových názorových proudech;
- **ČASOPISEM BRNĚNSKÝM** svým obsahem, složením autorů a reagencí především na podněty z brněnského regionu;
- **ORGÁNEM**, který čtenáře seznámí s nejdůležitějšími materiály KSČM a s ní spolupracujících levicových uskupení;
- **VNITROSTRANICKÝM INFORMÁTOREM** otevřeným veřejnosti jak z hlediska práce MěV KSČM a jeho sekcí a především pak ZO KSČM a jejich členů – obyčejných lidí práce.

Vzhledem ke kapacitě necelých 30 rukopisných stran se redakční rada obrátila na autory s prosbou o příspěvky živé, místní a současně stručné a vystihující, nejlépe do jedné strany textu. A má-li být časopis živý, jsou v něm rubriky – Ohlasy na dopisy čtenářů, jejich vyjádření k problémům každodenního života i Společenská kronika – které mají ukázat lidi s jejich konkrétními slastmi i strastmi.

Jak se podařilo redakční radě uskutečnit záměr, aby Echo bylo „OZVĚNOU“ doby, v níž žijeme?

Celkem v 1. ročníku – v roce 1992 – vyšlo 22 čísel, každé o 8 stranách, vyšla 2 mimořádná čísla a 6 příloh k řádným číslům. **Převazovala problematika STRANICKÉ PRÁCE.** Čtenáři získali informace o zasedání MěV KSČM, VV MěV KSČM, o jednání hodnotících členských schůzí a místních konferencích KSČM, o poradách předsedů ZO KSČM a předsedů OV KSČM v kraji. Mimořádné číslo k městské konferenci KSČM v listopadu 1992 uvedlo přehled činnosti 4 sekcí (pro práci s MÍV, MO, ZO KSČM – J. Švec, pro celoměstské ZO – Z. Kopřiva, pro teoretická východiska – Z. Klanica, pro komunální politiku – J. Adamec) a 3 komisi (vnitřního života – J. Vémola, pro práci s mládeží – M. Bóna, žen – A. Štofánová). V několika byly informace o akcích pořádaných některou sekcí nebo komisí nebo rozhovo-

ry s jejich předsedy, např. několikrát o komisi mládeže nebo žen.

Ve 2. čísle byly uveřejněny VÝSLEDKY REFERENDA O NÁZVU STRANY. Od 10. října 1991 do 6. ledna 1992 se ho zúčastnilo 82,05 % členů KSČM v Brně, pro zachování názvu se vyslovilo 71,32 procenta členů, pro změnu názvu bylo 28,68 % členů strany. 42,26 % členů se zúčastnilo ankety o jiném případném názvu strany. 17,18 % účastníků ankety doporučilo název „Strana demokratického socialismu Čech a Moravy“. Vlastní návrh uplatnilo 2,52 % účastníků ankety.

Ve 4. a 5. čísle převažovaly materiály PROGRAMOVÉ KONFERENCE MĚO KSČM, na níž po úvodním projevu Miroslava Grebeníčka účastníci ve dvou sekcích spojili metodologické a historické souvislosti politiky s úkoly strany v předvolebním období. V obou číslech i v příloze byly obsáhlé výňatky z diskuse na konferenci, např. V. Štronera, Š. Vlašína, J. Skalníka, M. Pavluse.

V 6. čísle v příloze byla uveřejněna stať Ludvíka Toše (Dokončení na str. 2)

PF 2012

(Co nesmíte dát do zastavárny)

*Rozhodně tam nedávejte
svoje lásky,
i když vás zklamaly,
nedávejte tam
svoje děti,
i když
v leccems selhaly,
nedávejte tam vzpomínky
ani naději,
pokrytci nezaseli
pravdu, ani lásku –
nebude brzo
po nich ani hlásku –
vzhlédněte –
podle české pranostiky
skřivánci se ozvou
v únoru,
vzhlédněte,
vzhlédněte jen
nahoru.*

Marie Veselá

DNES V LISTĚ:

- * Prověří nás život.
- * O Brně a stavebnictví jinak.
- * Kocourkovské předvánoční nadělení.
- * Před programovou konferencí.
- * Hlíši se komise žen.
- * Co vyplývá z novely trestního zákona?
- * Křížovka.
- * Dialog na pokračování.

(Dokončení ze strany 1)

novského na téma O komunismu a dvou specifičnostech KSČM. Na podkladě závěrů byl 19. března 1992 uspořádán PRVNÍ DISKUSNÍ ČTVRTEK – o událostech 17. listopadu 1989 s úvodem místopředsedy komise ÚV KSČM k těmto událostem Václava Čady z Prahy. Vznikla tradice diskusních čtvrtků pořádaných každý měsíc kromě obou letních měsíců. V roce 1992 i později o nich pravidelně donedávna čtenáře informoval Karel Janiš.

ECHO pravidelně uvádělo obsáhlé výňatky z projevů Josefa Kúty, Miroslava Grebeníčka, Zdeňka Klanici a dalších řečníků na SHROMÁŽDĚNÍCH OBČANŮ na náměstí Svobody, na Stadionu, v Pisárkách na 1. máje věnovaných aktuální politické situaci, dopadům ekonomické reformy na bedra pracujících, protestům proti rozdělení společného státu. Tisíce účastníků získaly z povolaných úst orientaci v tehdejší situaci ve stanoviscích ÚV a MěV KSČM v Brně. Podobnou úlohu sehrály úvodníky jmenovaných soudruhů v Echu.

USTAVENÍ LEVÉHO BLOKU V BRNĚ byla věnována pozornost čtenářů v 7. čísle, v přílohách k 8. - 11. číslu a ve zvláštním čísle, v němž kromě volebního programu Levého bloku – KSČM, DL ČSFR byli představeni kandidáti Levého bloku z Brna do Sněmovny národů a Sněmovny lidu Federálního shromáždění a do České národní rady. V 7. - 10. čísle byl rozbor na téma S jakými programy šly strany a hnutí do parlamentních voleb v roce 1990. V 17. čísle byly příspěvky z diskuse na semináři Moderní formy a metody práce strany a v č. 20 materiál pro činnost KSČM v letech 1993-1994. V č. 21 - 22 bylo

několik stran věnováno diskusi na městské konferenci KSČM v listopadu 1992.

Druhým převažujícím tématem v Echu byla komunální politika, informace o zasedáních zastupitelstev města Brna a městských částí. Ve 4. čísle v rozhovoru propojil problematiku „velké“ a „malé“ radnice Ladislav Býček. Ve 25 příspěvcích z pera J. Adamce, L. Býčka, J. Eibela, M. Krále, D. Matulky, I. Maška, J. Nováka se odrazila jednání samosprávy zvolené na konci roku 1990. V č. 18 byly dvě strany věnovány diskusi poslanců J. Kúty a D. Matulky se zastupiteli za KSČM L. Býčkem, I. Maškem, J. Eibelem, M. Králem a dalšími.

Echo se věnovalo dalším aktuálním problémům doby – kupónové privatizaci, bytové problematice, Jaromír Vašků psal o zdravotnictví. O výročí významných událostí a osobností psali Karel Janiš, Zdeněk Klanica, Josef Kúta a několik autorů skrytých pod zkratkou. V každém čísle byl od Václava Zimy Dialog na pokračování, v němž postavičky Kšandl a Bukvice hodnotily dění a křížovka, kterou připravoval Josef Korger. Nechyběly občas verše Miroslava Floriana a Marie Veselé, která je připravuje dodnes. Nepravidelná byla rubrika o jubilatech nebo o zemřelých.

I neúplný přehled uvedeného na stránkách 1. ročníku Echa prokazuje dobrou práci autorů i autorek článků, statí, informací o tehdejší době. Naši předchůdci to měli těžší, protože dnes samozřejmé technické prostředky tehdy nebyly k dispozici. Je dobré připomenout přes 200 stran nového časopisu a ocenit snahu těch, kteří tehdy byli u jeho zrodu.

NĚCO SHNILÉHO JE NA MAGISTRÁTU BRNĚNSKÉM...

Nad podivnými praktikami na brněnském magistrátu a v samosprávě tohoto města se pozastavil na tiskové konferenci předseda brněnské městské organizace KSČM, městský zastupitel Ladislav Býček:

Podle něj zastupitelé rokují o obsahu bodů programu jednání městské samosprávy, avšak už se nezabývají tím, zda vůbec a nakolik jsou usnesení zastupitelstva plněna. *»Jednací program sice zahrnuje bod: Informace o plnění usnesení zastupitelstva. Ale nikdy jsem neslyšel, že by se k obsahu těchto informací někdo vrátil. Ve schváleném závazném dokumentu bývá napsáno, že vyúčtování přidělené sumy peněz bude do tří měsíců po kolaudaci. Členy městské samosprávy už nezajímá, zda kolaudace byla ve správném čase a jak vůbec dopadla? To je věc jen úředníků? Vše končí hlasováním zastupitelstva a pak se nad věcí zavře voda,«* posteskl do Býček.

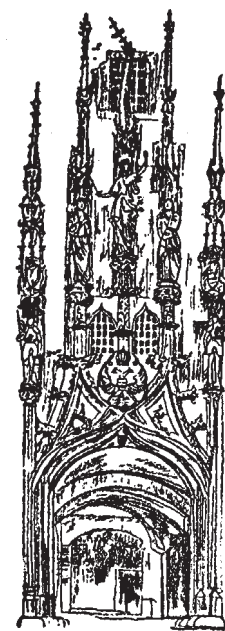
Připomněl pak případ z Městské části Brno – Starý Lískovec, kde i přes protesty tamních obyvatel prosadili představitelé magistrátu v zastupitelstvu města výjimku z pravidel prodeje bytových domů, bytů a nebytových prostor v Brně. *»Lze dokumentovat zvlášť politicko-úřednického aparátu. Nikdo nezmě-*

nil usnesení zastupitelstva a přesto vedení magistrátu prosadilo většinou koaličních hlasů postup v rozporu s tímto usnesením. Nerespektoval je primátor Onderka, vedoucí odboru bytového hospodářství Lahoda, ani náměstek primátora Pospíšil. Úmyslně prosadili chybné kroky. Ani neodeslali výzvu nájemníkům bytů – proč, jakým právem jednali v rozporu s metodickými pokyny,« rozčiloval se zastupitel Býček.

Podle něj se ukazuje, že zastupitelé jsou zde na dvě věci. Převahou koaličních hlasů fungují pouze jako kývací souhlasů mašinérie, zatímco aparát magistrátu si dělá co chce!

Na závěr proslovu na tiskové konferenci připomněl šest let stagnující kauzu nákupu vícepatrového domu s pasáží Jalta v sousedství magistrátu pro jeho úředníky, aby se do něj sestěhovali z vícero detašovaných pracovišť. Dům s pasáží Jalta vyměnil s majitelem za tři městské činžovní domy v centru Brna, pozemky a za doplatek. Je šest let prázd-

ný, chátrá a nikdo s ním nechce nic mít, nic se s ním neděje! *»V zastupitelstvu se handrkujeme tu o patnáct tisíc, nebo že město naučtovalo nemajetným zahrádkářům 57000 Kč za pronájem, či že samospráva neprominula 5000 Kč dárkyni za pronájem hrobového místa, ale problémy za stamiliony korun magistrát neřeší! Jindy naučtuje třítisícový aparát magistrátu k zaplacení půlmilionovou částku dvakrát, když si nedokáže pohlídat správnost dat. Dějí se to věci! A nad tím kraluje primátor Roman Onderka, který přitom uráží kdekoho okolo sebe,«* uzavřel brněnský městský zastupitel Býček.

(vž)

STÁRNUTÍ NENÍ PROBLÉM, ALE PŘÍLEŽITOST

Plán aktivního stárnutí mají ve městě Brně. Podle něj *Stárnutí není problém, ale příležitost. Osoby starší 60 let tvoří už čtvrtinu populace města, což je jedna z nejvyšších hodnot ve srovnání s jinými velkými městy v ČR.*

Nejvyšší podíl seniorů je v brněnských městských částech Žabovřesky, Komín, Řečkovice, Mokrý Hora a v Jundrově (více než 30 %), nejméně seniorů je v Novém Lískovci a na Vinohradech (do 15 %). V příštích letech se bude podíl důchodců bydlících v Brně zvyšovat,

protože mladí se málo snaží a rodí se relativně málo dětí a také kvůli prodloužení průměrné délky života. V roce 2050 budou podle prognóz tvořit senioři více než třetinu obyvatel Brna. Na *Plán aktivního stárnutí* sehnalo město peníze z Evropského sociálního fondu v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost. Dělá vše, aby se dostalo co nejvíce důchodců k nějaké činnosti třeba na veřejných místech či na ulici. Koordinuje aktivity generací k výhodné spolupráci.

Protože zdroje dat o seniorech poskytují málo informací k cílenému nasměrování aktivit pro důchodce, v Brně udělali sociologické šetření mezi 800 seniory. Téměř polovina z nich využívá denně nebo téměř denně městskou hromadnou dopravu, ale třetina se jich v ní necítí bezpečně. Dostatečné informace o zdravotní prevenci mají tři čtvrtiny seniorů, ale prohlídek či preventivních programů se jich účastní jen polovina. Volnočasových aktivit v Brně se účastní dvě třetiny seniorů; ale o akce určené přímo pro seniory mají jen malý zájem (účastní se jich pouze desetina důchodců). Z hlediska pohybu po městě a v prostředí města jim nejvíce vadí krátký interval zelené na přechodech, nadměrná doprava a hluk, nebezpečí srážek s cyklisty a nedostatek laviček pro odpočinek – informovala náměstkyně primátora **Jana Bohuňovská**. Možnost zlepšení stavu projednají na jaře brněnští zastupitelé. (vž)

Zastupitelstvo proti zájmům občanů

Nejožehavější a nejsložitější bod jednacího programu Zastupitelstva města Brna byla otázka žádosti Městské části Starý Lískovec o udělení výjimky z Pravidel prodeje bytových domů, bytů a nebytových prostor.

To proto, že nájemci z předmětných bytových domů v Osově ulici č. 2, 4, 6 a 8 se ve velkém počtu střídali při jednání brněnské městské samosprávy u mikrofonu s tím, že jsou proti udělení výjimky. Samospráva ale 37 hlasy (dva byli proti a devět se zdrželo) výjimku schválilo. Zrušilo tím svoji vlastní rozhodnutí o prodeji objektů standardním způsobem po domovních celcích. Městské části Brno-Starý Lískovec svěří město prodej nemovitostí po jednotlivých bytech. V těchto domech si město ponechalo nebytové prostory.

»*Nebytové prostory městská část sice pronajímá, avšak nemá z nich žádné příjmy, protože investice dělali samotní nájemci. Podstatné je ale to, že na základě nepodložených anonymních připomínek zastupitelstvo města rozhodlo proti přímo vyjádřeným zájmům občanů, potažmo nájemníků,*« informoval na tiskové konferenci předseda jihomoravské Krajské rady Sdružení nájemníků **Pavel Březa**. Pokračoval slovy: »*Je to precedenční záležitost, protože i jiné z 29 městských částí Brna mohou chtít stejným způsobem dosáhnout téhož. A to i bez prokázání toho, co označí za nebezpečnou manipulaci při prodeji. Navíc prodej z úrovně městských částí nedokáže jakoukoliv manipulaci odstranit.*« (vž)

Od výroby k obchodu

Tak se změnila Vaňkovka

V prosinci 1864 koupil brněnský podnikatel Friedrich Wannieck dům na Trnitě ulici 21, aby v něm vybudoval strojní dílny. Povolení dostal od úřadů 21. března 1865 a výroba se rozjela naplno zejména zařízením potřebným pro cukrovar. Brzy byly přistaveny nové objekty: administrativní budova, sklad, dvě montážní haly a tovární komín, který byl tehdy nejvyšší v celém Brně – měl 36 metrů.

Syn neměl zájem pokračovat v úsilí svého otce. V roce 1901 převzala štafetu První brněnská strojírna. Rozšířila výrobu o parní turbíny a o vlastní konstrukční vývoj. V polovině 20. let minulého století továrna byla na ploše přes 30 000 m². Hospodářská krize 30. let ovlivnila továrnu velmi nepříznivě – byla v letech 1930-1936 uzavřena. Nakonec ji koupila Česká zbrojovka Brno. Za války patřila pod závody Hermana Göringa. Po válce šla továrna z ruky do ruky několika majitelům. Od roku 1967 patřila Zetoru Brno a výroba byla zaměřena především na motorové skříně pro traktory.

Po listopadu 1989 výroba ve Vaňkovce definitivně skončila. Ministerstvo kultury vyhlásilo slévárnu a strojírnou Vaňkovka za kulturní památku. V roce 1994 vznikla Nadace Vaňkovka se snahou cenné budovy zachránit a konat v nich společenské a kulturní akce. V tomto století Vaňkovka byla převedena po dlouhých sporech s Fondem národního majetku do vlastnictví města Brna. Po několikaletém jednání byl v březnu 2004 položen základní kámen a o rok později – 25. března 2005 – bylo otevřeno obchodní centrum s rozsáhlým sortimentem zboží a nabídek pro zákazníky. V bohaté historii Vaňkovky se otevřela nová kapitola radikálně se odlišující od jejich osudů v 19. i 20. století.

Karel JANIŠ

Tisícovka nespokojených studentů prošla Brnem

Asi tisíc s reformou vysokého školství nespokojených studentů prošlo včera odpoledne Brnem za skandování např. »*Dobeše do koše,*« a s transparenty »*VŠ neplodí voly,*« »*VŠ dlužníků*« nebo »*Diplom není zboží*« a »*Dobeš to zvorál.*« Průvod v mrazivém povětří vedla ulicemi alegorická skupina studentů, kteří táhli za sebou jednoradličný pluh, kterým orala osoba se škraboškou zobrazující tvář ministra školství Dobeše.

Člen studentské komory Akademického senátu Masarykovy univerzity v Brně **Petr Janáček** nám za organizátory řekl: »*Náš pochod za svobodné vysoké školy vyjadřuje, že nesouhlasíme s navrženými zákony o vysokých školách, které pan ministr Dobeš předkládá ke schválení Vládě ČR. Vadí nám omezování samosprávného charakteru VŠ na úkor volených akademických senátů.*«

Účastníci pochodu, který organizovala iniciativa *Brno za svobodné vysoké školy*, viděli před Právnickou fakultou happening a vyslechli krátké projevy studentských zástupců. V aule fakulty se pak zapojili do diskusního sněmu. »*Tažený pluh v čele průvodu studentů byla alegorie na to, že pan ministr Dobeš dělá ze studentů voly a také na to, že to zvorál,*« vysvětlil Janáček. (vž)

Někdejší předseda vlády Lubomír ŠTROUGAL nejen publikuje, ale i hovoří na veřejnosti

V roce 2009 vydal knihu vzpomínek PAMĚTI A ÚVAHY a loni vydal JEŠTĚ PÁR ODPOVĚDÍ. 5. ledna 2012 uspořádal v knihkupectví v centru Prahy tříhodinovou autogramiádu obou knih a odpověděl na několik otázek.

Domnívá se, že bez intervence vojsk Varšavské smlouvy by se společnost vyvíjela tak, že by realizace reformem probíhala po roce 1968, vyvíjela by se při určité racionalizaci sociální politiky, v postupném růstu, v modernizaci bytové politiky a ve všech sociálních opatřeních, která se týkala dětských školek, jeslí a zdravotních ústavů. Štrougal měl pravomoci s tím něco dělat, ale pokud to neprosadil v předsednictvu ÚV, vláda to nemohla usnést.

Byla tu koncepce, kterou se spolupracovníky neprosadil ve sporu s konzervativním křídlem strany, které šlo cestou zachování stávajícího direktivního systému, kde ekonomické stimuly a hmotná zainteresovanost v podnicích byla minimalizována a ekonomické podněty

byly potlačeny. Ale jinak struktura ekonomiky, generální ředitelství ve strojírenství, hutnictví dokázala konkurovat světovým monopolům, vyváželi jsme do celého světa. Ale po převratu rozsekali tuto organizační strukturu na minimální oddíly, po kterých sáhli zahraniční zájemci, kteří měli nějaký volný kapitál a za mrzký peníz vysáli naše podniky. Rozsekali je a většinou rozprodali. Škodovka, ČKD, Kladno, obrovské komplexy ve východních Čechách a na Moravě. Zahraniční koncerny to nejcennější – pokrokovou, moderní část výroby, která byla zdrojem přidané hodnoty a zisků – vysály ve svůj prospěch. Takže fabrika, která dříve vyráběla motory a velké technické novinky, dneska vyrábí plechy, šrouby, náhradní díly, z hlediska zisku nezajímavé věci.

Z předlistopadových představitelů vlády se nikdo nechopil úkolu popsat dění v letech 1945-1989, ujal se toho Lubomír Štrougal – od podlahy.

Karel JANIŠ

JAKÁ KRIZE Z JAKÁ LIDSKÁ BÍDA? PO PŘIJETÍ REFORMNÍCH ZÁKONŮ V PARLAMENTU BYL V ČESKU KONEČNĚ DOBUDOVÁN KAPITALISMUS! OD LEDNA 2012 JE ČESKO KAPITALISTICKOU REPUBLIKOU!

Jwi

Poděkování od delegátů X. místní konference v Bystrci

Na naši konferenci konané dne 21. ledna 2012 jsme v diskusi ocenili přínos stranického tisku pro naši práci, zejména brněnského občasníku ECHO.

Velmi kladně hodnotíme úroveň tohoto listu, ve které se dočteme o současném dění i o teoretických přístupech a analýze politické situace. Vysoce hodnotíme činnost redakční rady v čele s dr. Karlem Janišem, která velmi pečlivě vybírá témata, která nás zajímají.

Soudruh Janiš ve své práci velmi důsledně zúročuje svoje vědomosti získané studiem dělnického hnutí a dlouhodobé praxe v řízení Muzea dělnického hnutí v Brně. Bez nadsázky lze říci, že se na každé nově vyšlé číslo časopisu doslova těšíme.

Přejeme redakci, aby se jí dařilo udržet současný pracovní potenciál a list měl i nadále vysokou úroveň, která je zárukou zájmu stále větší čtenářské obce.

Za delegáty konference

Mgr. Mária TRAVĚŇCOVÁ

Dokument Babice 1951-2011

Brožura o 81 stranách vyšla k loňskému 60. výročí babického tragického události. Její autor Stanislav Kábele shromáždil potřebné dokumenty i polemiky o této události.

V ÚVODU stručně charakterizuje obec Babice s 302 obyvateli, v níž došlo 26. dubna 1950 k reorganizaci MNV a předsedou byl zvolen jednomyslně Tomáš Kuchtík a další členové rady MNV Josef Roupec, Bohumír Netolička, kterým zůstalo do 2. července 1951 sedmáct měsíců života.

V I. kapitole autor konstatuje, že Československo se po únoru 1948 stalo kolbištěm ostrých střetů kapitalistického světa s novým společenským systémem, proti němuž byly použity všechny prostředky. Nový režim se bránil a mnohé excesy, k nimž došlo, jsou důsledkem urputnosti zápasu mezi oběma systémy, vyostření mezinárodních a vnitřních podmínek.

II. kapitolu věnuje autor zrození vražedného komanda v čele s Ladislavem Malým, který se na základě informace faráře Drboly zaměřil na školu v Babicích. Uvádí též spekulace, které se objevily v letech 1968 a 1969, že šlo o dlouhodobě plánované provokace StB. Jsou tu i výpovědi Antonína Mitysky a Václava Drboly ze 4. a 9. července 1951.

III. kapitolu věnuje autor publikace babické vraždy 2. července 1951. Jsou v ní uveřejněny: zpráva krajského velitele národní bezpečnosti o průběhu akce, výpovědi přeživšího Františka Bláhy, obviněného Antonína Mitysky i Anežky Kuchtíkové. Jsou tu rozebrány i pokusy zakuklit pravdu, a to v knize Antonína Plichty „Pravda o Babicích“ z roku 2001 a v publikaci L. Navary a M. Kasáčka „Mlynáři od Babic“ z roku 2008.

Ve IV. kapitole autor bilancuje babický zločin. Cituje z výpovědi Antonína Mitysky počínání vrahů po vykonání vraždy funkcionářů MNV v Babicích a uvádí na pravou míru spekulace o tom, že Ladislav Malý přežil pátrací akci příslušníků Bezpečnosti, Lidových milic a ČSLA.

V kapitole Všeobecný závěr jsou zprávy o státním pohřbu obětí tragédie spolu s jejich nekrology a o volbě nového MNV v Babicích 29. července 1951.

O potřebnosti publikace doprovázené fotografiemi nelze pochybovat v době zpochybňování skutečného průběhu události v Babicích před 70 lety.

Karel JANIŠ

Vánoce, Silvestr, Nový rok – už byly

TELEVIZE JE UŽ V PLNÉM SLOŽENÍ

Především se to týká nedělního pořadu pod podivným názvem **Otázky Václava Moravce, který by odpovídal soukromé televizi, nikoliv veřejnoprávní, za kterou se ČT 1, ČT 2 a ČT 24 vydávají**. Byl od tohoto pořadu pokoj dvě sváteční neděle, v plné kráse vystartoval opět 8. ledna 2012. V. Moravec se narodil v červnu 1974 v Ústí nad Orlicí, v České Třebové absolvoval gymnázium a v Praze Fakultu sociálních věd Univerzity Karlovy, kde získal doktorát. Přednáší tam svá „moudra“. Začínal v české sekci rádia BBC a od r. 2004 uvádí „svůj“ pořad v ČT. Donedávna v klidu. V souvislosti s konkurzem na generálního ředitele České televize se objevily spekulace o obnově pořadu Sedmička na Nově pod taktovkou právě V. Moravce. Ozvali se i někteří politici, přidal se k nim i prezident republiky, který Moravcův pořad označil za plytký, rozmělněný, štourající se v detailech a metodou křížového výsledku vedený – politika se dělá u pana Moravce a ne na zasedání vlády, prohlásil prezident republiky. Podrážděný „Pan důležitý“ reagoval v několika rozhovorech – například v Mladé frontě Dnes 16. září 2011 řekl, že bude pro něho ctí být vyhozen z ČT, pokud zvítězí „mordparta“. V rozhovoru pro Hospodářské noviny 23. – 25. září 2011 řekl, že fandil Fero Feničovi, nikoliv Petrovi Dvořákovi na funkci generálního ředitele ČT. Prozradil částku na jeden nedělní díl jeho pořadu – 120 tisíc, minuta stojí tisíc korun, desetiminutový vstup z Washingtonu stojí 30 tisíc korun.

I když do čela ČT byl zvolen Petr Dvořák, který provedl řadu změn v programech, Václav Moravec nedělní pořad a svou taktovku v něm „ustál“. A v pořadu Události, komentáře zůstali večer na ČT 24 Daniela Drtinová, Martin Veselovský, Jakub Železný, přes den David Borek, Daniel Takáč, František Lutonský, Veronika Tobola Paroulková, Patricie Strouhalová, ke komentování jsou zvaní redaktoři Respektu Spurný, Kundra, Tabery a další, kteří všechno vědí, všemu rozumí a silně působí na ty, s nimiž vedou v televizním vysílání rozhovory. Jen tak mimochodem rozumí problematice daleko víc, než většina ministrů a byli by v jejich funkcích daleko příslušnější.

Vydatná sousta získali hned na počátku roku 2012. Vypadalo to tak, že VeVerkovi ministři neodhlasují finance církvím – nakonec couvli. Karel Černínský nechce být ve vládě, která nepůjde vstřícným proevropským směrem. Důrazně reagoval i prezident republiky. Argumentačně „bojoval“ několikrát nejlepší

unijní ministr financí s důrazem, že o zahraniční politice rozhoduje vláda, nikoliv prezident. Naši shora jmenovaní v čele s Václavem Moravcem se „vyřádili“. Premiér nakonec požaduje vyhlásit referendum. A v Událostech, komentářích na ČT 24 Drtinová, Veselovský najíždějí na každého, kdo nesměruje „správným proevropským směrem“. Přidávají se k nim i komentátoři v Lidových novinách, Mladé frontě Dnes, v Hospodářských novinách. Každý, kdo si dovolí myslet a hovořit jinak, než oni, je na indexu. Jakub Železný pozval spisovatele Ivana Klímu k rozhovoru o Josefu Škvoreckém, který 3. ledna 2012 zemřel. Řekl, že Škvorecký na rozdíl od Klímy, Kundery a Vaculíka nikdy v KSČ nebyl. A na zprávu z ministerstva vnitra, že nejsou důvody k zákazu činnosti KSČ, reagoval Daniel Takáč, že senátor Štětina důvodu má. Jistě obdrželi zvláštní prémii, poněvadž zareagovali „správným“ protikomunistickým směrem. Občas jsou v televizi charakterizováni jako *INVESTIGATIVNÍ* novináři – podle slovníku cizích slov jde o novináře *PÁTRAJÍCÍ, VYŠETŘUJÍCÍ*. Touto činností však překračují své pravé poslání, které přísluší spíš policii a justici.

Karel JANIŠ

Na záměry nacistů nemůžeme zapomínat!

Jaký osud nás čekal v případě vítězství Říše

Reinhard Heydrich pokračoval v projevu před funkcionáři a úředníky okupační moci 4. února 1942 – před 70 lety – v úvahách o „řešení české otázky“. Řekl, že „*Čecha lze jen velmi těžko přesvědčit, vždy se ohne, nikdy ho nezlomíte, a když ho přestanete ohýbat a pustíte jej, zase tu stojí a znova je protivníkem. Z toho plyne závěr, že ho musíte vždy přitlačit, aby musel stát stále ohnut, aby poslouchal a tahal*“.

Když objasnil okolnosti rozhovoru s budoucími ministry protektorátní vlády, řekl, že „*nemohu si přece dát líbit, když vydám nějaký příkaz, aby se v české vládě ještě rokovalo, má-li se nebo nemá-li se provést. Čeští ministři mohou nanejvýš rokovat o tom, jak se tento příkaz má provést*“.

Jako praktické cesty pro „řešení české otázky“ stanovil

1) zavedení pracovní povinnosti ... podle možnosti v Říši v různých táborech za vedení vynikajících vedoucích pracovní služby ... ve stejnokrojích ... rozdělené na způsobilé a nezpůsobilé k poněmčení ... způsobilým zprostředkovat práci v Říši ... nezpůsobilé odeslat po dalším otevření prostoru kolem Ledového moře, v němž budou koncentrační tábory ideální domovinou pro 11 milionů židů z Evropy ...

2) Česká univerzita se už sem nevrátí ... je důležité uhodit na české učitelstvo, které je sborem vychovatelů opozice pro českou vládu ... do toho nutno říznout a odbourat české vyšší školy ... českou mládež shromáždit na poli tělovýchovy a sportu ...

V závěru Heydrich rekapituloval zásady styků Němců s Čechy: „*Žádné společné oslavy s alkoholem a českými písněmi v lokálech ... lehkomyslné rozhovory o unitroněmeckých záležitostech ... doprošování se výhod např. česky hovořit v obchodech za účelem lepší obsluhy ... vědět, že také plyně hovořící společník může být nebezpečným Čechem ... nezapomínat, že čím je Čech laskavější, čím víc se uklání, tím bývá nebezpečnější*“ (viz Č. Amort, Heydrichiáda, Naše vojsko, SPB Praha 1965, s. 126-142).

Heydrich navázal na vstupní projev z 2. října 1941. Jeho plány vzaly za své porážkou hitlerovského Německa v květnu 1945 a neradi o nich mluví ti naši politici, novináři, publicisté i další, jimž dějiny začínají odsunem Němců od nás. **Karel JANIŠ**

Radniční koalice proti zájmům nájemníků

Proti zájmům nájemníků, podporovaných opoziční KSČM, schválila vládnoucí radniční koalice výjimky Pravidel prodeje městských bytových domů, bytů a nebytových prostor v Brně. Konkrétně při prodeji sídlištních bytových domů v Brně-Starém Lískovci v Osové ulici.

»V tomto případě koalice ČSSD s ODS potvrdila schválením výjimky z Pravidel, že v nastaveném systému privatizace bytů a dalšího městského majetku se mohou dít nekalosti. Opozice neměla dostatečnou sílu jedné z nekalostí zabránit. Vznikla otázka, zda se dějí podobné machinace, zájmy a nekalosti našich bohatších spoluobčanů i při jiných druzích privatizace městského majetku, včetně bytů,« tážal se jihomoravský krajský a brněnský městský zastupitel za KSČM **Daniel Borecký**.

Podle něj tento způsob prodeje není dobrý. Odpovídá systému tržních vztahů a způsobu chování lidí v současné společnosti. V ní společnost prostřednictvím města odmítá naplnit základní sociální jistotu, alespoň právo občana na bydlení. To se v současné společnosti zajistit ani nedá – řekl Borecký. **(vž)**

Echo uveřejňuje otevřený dopis ministrovi školství, jehož kopii poskytl redakci jeho autor Vladimír Šaur. Jako člen odborné skupiny školství ÚV KSČM měl možnost seznámit se s dalšími dopisy ministrovi školství, které již byly uveřejněny v Učitelských novinách a v nekomunistickém tisku. Domnívá se, že i komunistický tisk (a tedy i Echo) by měl být v uveřejnění těchto názorů o počinání ministra školství srovnatelně aktivní. Čtenáři Echa se jistě rádi s názory zkušeného pedagoga seznámí. *red*

Otevřený dopis ministru školství, mládeže a tělovýchovy J. Dobešovi

Brno, 26. ledna 2012

Pane ministře,

jsem vysokoškolský učitel v důchodu, je mi letos 75 let, byl jsem dvě funkční období členem Akademického senátu Slezské univerzity v Opavě. Zaráží mě řada Vašich rozhodnutí z poslední doby, kterými dáváte najevo, jak málo znáte současné problémy vysokých škol. Nedivte se proto, že se zejména z Karlovy univerzity, ale i odjinud ozývá tolik protestních hlasů a projevů nevole nad Vaším postupem, který znehodnocuje celé české školství. Cítím proto nutnost napsat Vám tyto řádky.

Především zaráží řada informací ze sdělovacích prostředků, že si hodláte pozvat rektora naší největší a nejstarší vysoké školy, aby Vám vysvětlil, proč vyzývá k protestním akcím. Jednak není pravda, co o rektorovi tvrdíte, jednak právo předvolat si vedoucího představitele instituce k vysvětlení má zásadně jen ten, kdo jej jmenoval. A tímto člověkem, komu rektor odpovídá, je přece prezident republiky, viz Zákon o vysokých školách. Rektor je volen Akademickým senátem školy a na jeho návrh jmenován hlavou státu, proto Vaše rozhodnutí je pokusem nahrazovat toho, kdo je oprávněn požadovat jakékoliv zdůvodnění, čímž zasahujete do akademické svobody vysoké školy.

Není to ovšem první a jediný případ nezákonného vměšování se do chodu našich vrcholných vzdělávacích institucí. Pokoušíte se o realizaci nesmyslů, které vymysleli Vaši předchůdci ze Strany zelených. Tím největším omylem, kromě nečerpání evropských dotací, je nápad, že by měly být zrušeny akademické senáty a jejich funkci by převzaly správní rady. To považují za naprosto nehorázné. Akademické senáty jsou volené orgány členů akademické obce školy, tedy o jejich složení rozhodují lidé působící ve škole. Správní rady jsou orgány v podstatě kontrolní, sledující hospodaření školy, musí proto být složeny z lidí, kteří členy Akademické obce příslušné školy nejsou, protože nikdo nemůže kontrolovat, zejména finančně, orgán, jehož členem sám je. Charakter akademického senátu vylučuje členství externistů, naopak charakter správní rady VŠ vylučuje členství studentů i učitelů školy. A hlavně: kdyby byl rektor volen výhradně lidmi, kteří k akademické obci nepatří, vrátili bychom se, i když oklikou, k poměrům před rokem 1989, kdy lidé patřící k vysoké škole byli vyloučeni z možnosti ovlivnit, kdo bude rektorem. Vy opravdu chcete návrat k totalitě?

Jiným naprostým nesmyslem je snaha, aby udělený akademický titul platil jen pro jednu vysokou školu. Pomineme-li skutečnost, že některé školy nemají právo (zatím) udělovat tituly a kvalifikované pedagogy potřebují, takže např. učitel v Opavě se musí habilitovat v Praze (to je můj případ), je tento princip hlubokou degradací českého školství a v Evropě nemá obdoby, je to mechanická aplikace amerických poměrů, kde mnohé slabé školy udělají profesorem někoho, kdo by např. u nás nebyl ani odborným asistentem (vím o takových lidech). A nahrává to soukromým školičkám o nějaké stovce studentů, kteří touží po lacino získaném diplomu. Vždyť v České republice máme víc než dvojnásobek malých soukromých vysokých škol, většinou vyučujících ekonomické či sociální vědy na nevalné úrovni, proti výrazně větším veřejným univerzitám s vy-

budovanou kvalitní infrastrukturou; neznám soukromou vysokou školu lékařskou či elektrotechnickou, která potřebuje pracoviště pro praxi studentů s potřebnou vybaveností, proto nebyla ani založena. Prozatím kvalita je ohodnocena akreditací, při jejímž řízení rozhodují kvalifikovaní odborníci; nahrazovat tyto lidi jakousi „akreditační agenturou“ by znamenalo svěřit odpovědnost nestátní instituci složené z osob pochybné kvality a stát by tím jen finančně tratil. – Dalším nesmyslem je dělení vysokých škol na „špičkové vědecké“ a „pouze vyučující“; každý vysokoškolský učitel, má-li kvalitně učit, musí sám vědecky pracovat, protože jeho žáci musí vypracovat vědecky hodnotnou diplomovou práci, a kdo sám nebyl vědecky aktivní, nemůže naučit druhé něčemu, co sám nikdy nedělal, ba mnohdy ani dělat neumí. Toto mám podloženo bohatými letitými zkušenostmi; kolegové, kteří neměli dost zkušeností z vlastní vědecké práce, neměli ani důvěru studentů a ti se k nim jako k vedoucím své diplomové práce nehlásili.

Jestliže 20 z 26 veřejných vysokých škol odmítá ústy svých představitelů školné, něco na tom je. Mají pravdu ti, kteří tvrdí, že to finanční situaci škol nepomůže, protože zvýšené náklady studentů pokryjí stěží nárůst administrativy s tím spojené a vydělají na tom banky, které zejména s odloženým školným si zvýší svou provizi. Každé školné je sociálním sítím, zavedení bude znamenat zneprístupnění vzdělání chudým nadaným lidem a povede především k pronikavému poklesu úrovně škol v mezinárodním srovnání. O to jde ministrovi školství? Aby český národ, kdysi proslulý vysokou intelektuální úrovní, se stal národem blbečků? Aby zaostával za národy, které v minulosti měly mnohem nižší intelektuální prestiž? Soukromé školy žijí ze školného; veřejné školy musí být financovány vedle výsledků vlastní činnosti z veřejných prostředků a zajišťovat právo na vzdělání i méně majetným.

Pane ministře, žádám Vás jménem rozumných občanů, abyste se nad obsahem tohoto dopisu hluboce zamyslel.

Váš

doc. PhDr. Vladimír Šaur, CSc.

Foustkova 17, 616 00 Brno

NEČASOVA VLÁDA JE UŽ TEĎ
NESMRTELNÁ. JEŠTĚ DLOUHO BUDE
ŽÍT VE VZPOMÍNKÁCH NĚKOLIKA
GENERACÍ, KTERÝM ZMRVIL
ŽIVOT.

Zamyšlení nad některými čísly z proběhlých VČS

MÁME NEJVYŠŠÍ ČAS

Při přípravě podkladů pro hodnocení loňských výročních členských schůzí jsem se musel zamyslet i nad některými čísly, uváděnými v Hlášeních o konání VČS. Jsou totiž, mírně řečeno, *alarmující*. Za rok je nás o 263 méně. Očekávám, že příslušné stanovisko zaujme i nadcházející městská konference, ale *úkol tato čísla změnit je především úkolem pro základní organizace*, přesněji jednotlivé členy – tedy *pro každého z nás*. Jen jednotlivec totiž může (a musí) svým aktivním osobním přístupem v každodenní praxi přispět k zastavení poklesu členské základny.

Již nevystačíme na schůzích s usneseními typu: přijmout za rok alespoň jednoho člena. Musíme udělat víc. Co konkrétně, na to recept, bohužel, neexistuje – jedná se přece o každodenní práci lidí s lidmi. Chápu složitost takové práce pro většinu členů naší brněnské organizace. Vždyť těch, kteří jsou starší 70 let je v naší městské organizaci 69,3%. A my musíme získávat nové členy mezi lidmi, kteří jsou o dvě generace mladší. (Možnost působit na jednu generaci jsme za uplynulých 22 let, bohužel z objektivních důvodů, v podstatě ztratili.) Je samozřejmé, že mladé lidi mohou nej-

lépe oslovovat jejich vrstevníci – naši mladí členové. I proto musíme práci s nimi věnovat prvořadou pozornost.

Mám zkušenost, že pokud se o přijímání nových členů hovoří, umíme pojmenovat a vysvětlit celou řadu důvodů, jak je to složité a proč se to nedaří. Takové diskuse je podle mne dnes nutné nahradit diskusemi o tom, *jak to jde*. Nechceme přece, aby právě naše základní organizace byla tou doživající. Bohužel, někdy to vypadá, že jsme se s tím smířili. Co však konkrétně udělat? Samozřejmě, městský výbor, jeho sekce vnitřního života strany může např. uspořádat sérii seminářů k těmto otázkám. Osobně jsem však toho názoru, že by na pravidelných poradách předsedů měl vystoupit předseda té ZO, která právě přijala nového člena a konkrétně, několika slovy objasnit, jak toho bylo v tomto konkrétním případě dosaženo. Vždyť jestliže bylo v Brně v loňském roce přijato do strany 30 nových členů, *proběhlo s nimi také 30 jednání, bylo použito 30 konkrétních přístupů k jejich získání*. Avšak *průběh a obsah těchto jednání zůstal známý jen jejich aktérům*. Chci je proto požádat aby se o tyto své poznatky a zkušenosti podělili s ostatními. A to nejen s předsedy ZO, ale i s jednotlivými členy – například na stránkách tohoto občasníku.

Považuji rovněž za potřebné, aby si každá základní organizace, výbor, *každý komunista soukromě zanalyzoval slabiny svého přístupu k práci s mladými* a nově přijatými členy strany. Podle délky členství bylo v kategorii členů přijatých do strany po r. 1989 evidováno: v roce 2009 – 125 členů, v roce 2010 – 122 členů a v loňském roce 130 členů. Tedy v podstatě se tento údaj nemění. A přitom za ty tři roky bylo do strany přijato 52 nových členů (jen v loňském roce to bylo 30 členů), ale celkově počet členů přijatých po roce 89 vzrostl pouze o 8, to znamená, že se nám loni v této kategorii *„ztratilo“ 22 členů* – a určitě se všichni neodstěhovali z Brna. My však, bohužel, často ani nevíme, proč konkrétně tyto konkrétní lidé stranu opustili. Zde musí, podle mého názoru, pomoci i městský výbor. Náměty, jak pracovat s mladými komunisty jsou, je třeba se nad nimi seriózně zamyslet, poradit se, vyzkoušet jejich účinnost a zavést je do každodenní praxe. Vždyť přece právě z mladých členů musíme vychovat nové funkcionáře nejen základních organizací, ale i vyšších stranických orgánů. *Právě z mladých musíme vychovat nové zastupitele, poslance i senátory. Už je skutečně potřebujeme. Máme nejvyšší čas.*

Aleš RŮČKA

ÚNOROVÁ REVOLUCE 1917 V RUSKU

23. února (8. března) se při oslavě Mezinárodního dne žen v ulicích Petrohradu sešlo na 90 000 žen pod heslem „Dejte nám chleba!“

24. a 25. února (9. a 10. března) demonstrace pokračovaly a za účasti 200 tisíc pracujících se proměnily v generální stávkou pod heslem „Pryč se samoděržavím!“

27. února (12. března) generální stávka přerostla v povstání proti carismu. Na jeho stranu přešli petrohradští vojáci. Povstalci obsadili nádraží, ústřední úřady, zatkli několik ministrů, vysokých státních úředníků a generálů, osvobodili politické vězně. Byro ÚV SDDSR(b) vydalo manifest VŠEM OBČANŮM RUSKA s nejbližšími úkoly: vytvoření prozatímní vlády, která by provedla konfiskaci statkářské, církevní a carské půdy, zavedla 8 hodinovou pracovní dobu, vydala zákony hájící práva a svobodu lidu, svolala ústavodárné shromáždění. Začaly vznikat sověty dělnických a vojenských zástupců, v nichž však většinu měli menševici a eseri. Carovi nevyšel pokus odvolat vojska z fronty, aby potlačila v Petrohradě revoluci.

28. února (13. března) vydal petrohradský sověť dělnických a vojenských zástupců, který se prohlásil za celoruský orgán sovětů, provolání, v němž vyzval obyvatelstvo, aby se ujalo správy veřejných záležitostí v místech.

2. (15.) března byla vytvořena PROZATÍMNÍ VLÁDA, jejímž předsedou se stal kníže Georgij Jevgenjevič LVOV (1861-1925), ministry se stali představitelé statkářů a velkoburžoazie. VZNIKLO DVOJVLADÍ. Car MIKULÁŠ II. ROMANOV (1868-1918) se vzdal trůnu ve prospěch svého bratra Michaila Alexandroviče.

3. (16.) března schválila Prozatímní vláda deklaraci, v níž vyhlásila svobodu slova, tisku, organizací, shromažďování a stávek, zrušení stavovských, náboženských a národnostních omezení, přípravu svolání Ústavodárného shromáždění, zavedení lidových milic místo policie, okamžitou amnestii politických vězňů, ponechání revolučních vojsk v Petrohradě. Současně informovala svět o vytvoření nové ruské vlády a o tom, že bude pokračovat ve válce.

Bratr Mikuláše Michail se zřekl trůnu. Vláda dynastie Romanovců v Rusku skončila po 301 letech téměř přesně na den: započala 21. února 1613 nástupem Michaila Romanova. Nejvýznamnějším z dynastie byl zřejmě car Petr I. Veliký – vládl v letech 1689-1725, reformátor tehdejšího života.

7. (20.) března napsal V. I. Lenin první z pěti Dopisů z daleka pod názvem PRVNÍ ETAPA RUSKÉ REVOLUCE. V. I. Lenin provedl rozbor charakteru a perspektiv ruské revoluce a nastínil základní strategii a taktiku strany. Dospěl k závěru, že první etapa revoluce byla skončena a že svéráznost situace spočívá v přechodu od první etapy revoluce k etapě druhé, která musí předat moc z rukou vlády statkářů a kapitalistů do rukou dělníků a chudých rolníků. Lenin vyslovil předpoklad, že jejich vláda bude organizována podle typu sovětů dělnických a vojenských zástupců, která rozbije a odstraní starou státní mašinerii a nahradí ji všeobecnou organizací ozbrojeného lidu. Jedině tato vláda je schopna dosáhnout skutečně trvalého a demokratického míru, kterého nelze vybojovat bez proletářské revoluce v řadě zemí. V Rusku ovšem může proletariát dobýt vítězství pouze bude-li podporován ohromnou většinou rolnictva.

Karel JANIŠ

○ **TUZE ODKLONĚNÝ ROK 2011.** Konstatoval v Lidových novinách 31. prosince 2011 Jen Rejžek (1954), když představil tradiční soubor silvestrovských maxim uplynulého roku. Prý by se daly vymýšlet nepřetržitě zábavné ceny pro našeho čím dál tím neskutečného prezidenta Václava Klause, který se zapsal jako pozoruhodný psavec cestopisů ... celý svět si ho navždy zapamatoval coby šikovného lupiče per v Chile a sympatizanta svobodných ruských voleb ... s tímto podivuhodným státníkem nás čeká ještě nějakých 13 měsíců (*Jak usilovně „modří“ usilovali s novináři o zvolení Václava Klause na Pražský hrad, nyní mu titíž na jméno přijít nemožou*) ... Bylo by se možno vychechtat antizážitkům či citátům roku, které úporně vyměšovali v hradní kloace, plné paranoidních názorů a ubohých sprostáren, jeho dvorní šašci typu Petra Hájka nebo Ladislava Jakla, dekovat s patřičnou jízlivostí za zásluhy pomateného zneuznaného národovce Ladislava Bátoru, navrhnout ironickou trofej pro nejlepšího ministra školství všech dob Josefa Dobeše či někdejší nomenklaturní svazčku Janu Bobošíkovou ze stejného průhledného vrhu a oddechnout si nad nyní již našťestí padlými figurami L.P. 2011, jako byl Milan Knížák, Martin Kocourek (*poprvé použil pojem „odklonit“*), Aleš Hušák (*vzpomeňme na štvaniče na něho v médiích tak dlouho, dokud nepadl*), Martin Roman, Jaroslav Barták, Jiří Janeček, Renata Vesecká, ale proč vlastně? (*Nepískali u příslušných vrbiček“!*) Dále uvádí mimo jiné ... Ženy roku: Sábliková, Kvitová, Špotáková, Semelová ex offo s Brožovou-Polednovou. Politické novorozené roku: Jiří Dienstbier ml. Politická mrtvola roku: Petr Tluchoř. Zvířata roku: klokan Vendelín, gorila Moja, Mladí stalinisté. Město roku: Šluknov. Comeback: Otakar Vávra, seriál Rodáci. Neviňátko roku: Andrej Babiš. Agent roku: Jaromír Štětina. Student roku: socdemácký hejtman Michal Hašek, který usilovnou prací vydřel titul JUDr. na světoznámé uznávané Vysoké škole ve Sládkovičově. Výpisky roku: „Jak potkáš spasitele, hned ho kopni do prdele“ (*sedací část neuvedl v tečkách, jak bývá zvykem*). Nejlepší parlamentní bavič: MUDr. David Rath. Hláška roku: „Pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí. Zapněte si své mobily“ - Václav Havel v závěru filmu Odcházení. (*Jan Rejžek zapomněl,*

že od roku 1970 psal do Jihočeské pravdy a do několika časopisů: Melodie, Grammorevue, Scéna, Záběr, Kino, Film a doba, Mladá fronta, Kmen, Svobodné slovo - takže nebyl též v nomenklatuře v době „normalizace“?)

○ **JAKÉ BYLY POSLEDNÍ POCTY NAŠIM PREZIDENTŮM.** Napsal o tom do Katolického týdeníku č. 1 z 3. - 9. ledna 2012 historik Jaroslav Šebek, který komentoval průběh pohřbu Václava Havla ve svatovítské katedrále. Uvádí, že každá z oficiálních poct odrážela dobovou atmosféru a nejinak tomu bylo i v případě Václava Havla. Rozloučení s prezidentem přímo v ka-

STŘÍPKY HODNOTÍCÍ

se konalo vůbec poprvé a její prostory byly většinou svědkem pohřbů církevních osobností a výjimečně i politiků, jako byli Josef Lux nebo Eduard Janota. Komunistické pohřební obřady byly patřičně okázalé a současně bedlivě připravované, součástí bylo kolektivní truchlení ... pompéznost doprovázená masovou hysterií - prý jako při pohřbu severokorejského diktátora nedávno. Proč vyčítá J. Šebek mohutnou vojenskou přehlídku na Letenské pláni v případě rozloučení s Ludvíkem Svobodou? (*Šlo přece o osobnost, která prožila většinu života ve vojenském!!*). Je paradoxní, když článek Jaroslava Šebka provází barevný snímek s textem: Státní pohřeb Václava Havla provázela celá řada pečlivě připravovaných poct. Na Pražském hradě proto už v noci 20. prosince proběhl nácvik smutečního průvodu.

○ **HYSTERIE POKRAČUJE I PO POHŘBU VÁCLAVA HAVLA.** Mladá fronta Dnes uveřejnila 30. prosince 2011 dopis Jana Žáčka zajímavý obsahem. Nejprve uvádí, že Václav Havel byl úžasný muž, byl skvělý, fantastický, ohromující i ohromný, byl to muž nejméně 22. století nebo i triadvacátého. Budou se po něm jmenovat letiště, náměstí, ulice, divadla, náměstí, dokonce snad borská věznice (*jeho sláva nebes se už dotýká, jak média během několika dnů doslova ze země vytvořila KULT OSOBNOSTI a jak tomu dost lidí uvěřilo, že po T. G. Masarykovi tu máme dalšího nejvýznamnějšího Čecha 20. století*). Ale Jan Žáček pokračuje. Klade otázku: Kde strávil Havel nejméně času?

V hospodách, hospůdkách, knajpách, putykách, restauracích a kavárnách, jako každý správný umělec nebo jako ten, kdo si na správného umělce hraje. Proč tedy po něm nepojmenovat tato zařízení? Hospůdka u Vašíka, Knajpa U pravdy a lásky, Putyka Václava Velikého. Kavárna kuřáka Havla. To by bylo možností! Havla, který rozhodně měl smysl pro ironii, by to jistě pobavilo. (*Ujme se tento návrh? Bratr Ivan Havel (1938) nevysedával v putykách, studoval obor automatizace na ČVUT v Praze, zabývá se teorií automatů, umělou inteligencí, problémy vědeckého poznání, vztahem vědy a filozofie.*)

○ **VÁŽENÝ PANE TYMOŠENKO,** něco mi na té Vaší žádosti o azyl neseď ... Vaši ženu a nejspíš i Váš dostihla 90. léta, kdy jste oba podnikali v energetice a při tom jste zbohatli tak závratně, že se Vaši ženě začalo na Ukrajině přezdívat „plynová princezna“. Tenkrát jste kupovali z Ruska zemní plyn, jenže Moskvě jste neplatili hotovými penězi, které jste na to kasírovali z ukrajinské pokladny, nýbrž dodávkami zboží ... Teď jste v podezření, že jste si část těch peněz nechali a zbývající dluh převedli do ukrajinského státního rozpočtu jako položku. A to bylo, uznejte, úplně jiné a dost silné kafe.

Politický azyl dostávají za normálních okolností osoby politicky pronásledované. Jste opravdu takovou osobou? Upřímně řečeno nevim. Ale spíš mi připomínáte někoho, jako je třeba Viktor Kožený a spol. Takto oslovila azylanta novinářka ze Svobodné Evropy Lída Rakušanová (1947) v Deníku 7. ledna 2012, Karel Schwarzenberg (*podle Krampola na Primě 17. ledna 2012 Jeho Jasnost kníže*) vyčítal Kubice-mu, že ho o Tymošenkově žádosti o azyl předem neinformoval.

○ **MÁME DRAHÉ ÚŘEDNÍKY.** Premiér se rozčlilil, když vešlo ve známost, že byl štedrý v odměnách ke své sekretářce: ona dře jak kůň a její výplatní pásky někdo ukradl. I ministr práce a sociálních věcí 18. ledna 2012 řekl, že je jeho věcí, že svým náměstkům dal na odměnách přes 1,5 mil. korun, chystali reformy. (*Rozpočtově odpovědná vláda „reformuje“ škrty, zvedla DPH, důchodcům přidala několik desetikorun, ale těm kolem ní dala stotisícové odměny a ani trochu se nestydí, naopak!!*)

kj

ANEB CO PŘINÁŠÍ DIVADELNÍ A HUDEBNÍ SEZÓNA V ÚNORU A BŘEZNU

Mahenovo divadlo v rámci čínoherního festivalu **Triolog** uvede po devatenácté přehlídce toho nejlepšího z naší i slovenské scény. Od konce ledna se vystřídali se Moravské divadlo Olomouc, Slovenské národní divadlo Bratislava. Slovácké divadlo Uherské Hradiště uvede (26. II.) hru Colina Higginse Harold a Maud, kde v hlavní roli exceluje Květa Fialová, Národní divadlo Moravskoslezské (4. III.) nejslavnější hru G. B. Shawa Pygmalion, Národní divadlo Praha (10. III.) Shakespeara Krále Leara s Davidem Prachařem v hlavní roli, Divadlo Semafor (18. III.) hru Jiřího Suchého Hodiny jdou pozpátku s Jitkou Molavcovou, kterou autor inscenoval ke svému životnímu jubileu.

Městské divadlo na Čínoherní scéně po premiéře reprizuje (17. - 20. 29. II., 2. 4. - 6. III.) Corneillova Cida. Hra od prvního provedení v roce 1637 v Paříži v Theatre du Marais budí diskusi zda vypjatý citový idealismus hrdinů má co dělat se skutečným životem. Příběh lásky Jimény a Rodriga, však zůstává stále součástí světového divadelního repertoáru.

V Divadle Bolka Polívky premiérují (1. III.) Čekání na Godota Samuela Becketta, v režii Zdeňka Černína divákovi známého z Městského divadla, s Bolkem Polívkou v roli jednoho z klaunů. Hra o nekonečném čekání na vykoupení z marasmu doby by mohla dostat velmi aktuální rozměr.

Divadlo Husa na provázku uvádí (6. 7. III.) Děti slunce Maxima Gorkého v podání divadla z Petrohradu Teatr na Vasiljevskom. Autor psal hru ve vězení v Petropavlovské pevnosti, kde byl vězněn pro účast v neúspěšné revoluci roku 1905 a pojednává o vztahu inteligence a národa, idealistických snů a reality. Šlo o kritiku tehdejších společenských reformátorů, jež se pokoušeli osvětou i teroristickými činy vůči vládě, probudit masy. Jde o mimořádnou příležitost shlédnout představení v intencích ruské divadelní školy u jejíhož vzniku stál Konstantin Stanislavskij.

HaDivadlo reprizuje po únorové premiéře (15. 19. 28. II.) autorské představení Jiřího Havelky Svět v ohrožení. Hra vychází z chiliastických představ mayského kalendáře, kdy svět má zahynout o letošních Vánocích a ze sci-fi románu Davida Kehlmana Mahlerův čas.

Divadlo Polárka reprizuje (16. 17. II.) po únorové premiéře, v rámci své vzdělávací linie pro středoškoláky, hru svého autorského kolektivu o postavě z keltských legend nazvanou Merlin. Má jít o několik pohledů na mýtickou postavu kouzelníka, snad reminiscenci na keltské druidy.

Divadlo Radost reprizuje (27. I.) po lednové premiéře Limonádového Joea. Původně Brdečkova hra, pro školní představení střední školy, se změnila v kultovní filmové zpracování z roku 1964 a už v jakémkoliv podobě neztratila humor a hravost.

Brněnská Filharmonie uvede (22. II.) v Besedním domě slavnostní koncert k 70. narozeninám legendární brněnské osobnosti Miloše Štědrone, muzikologa a hudebního skladatele. Kdo jednou slyšel naživo, či v médiích tohoto virtuózního řečníka a popularizátora, vždy si odnášel hluboký dojem.

Janáčkova akademie muzických umění uvede (29. II.) v koncertním sále Hudební fakulty v rámci absolventských koncertů pěvecký recitál Marta Reichlová a cembalový recitál Ellen Plískové s programem, kde zazní Telemanova Velikonoční kantáta i vzácně uváděné Kříčkovy Slunečné písně a skladby francouzských klavírníků Couperina a Rameaua.

Kino Art po loňské digitalizaci uvádí festival Severská filmová zima (15. - 19. II.). Islandská Vychladlá stopa (19. II.)

z roku 2006 je thriller řešící čtvrt století starý zločin a švédský snímek Tak jako v nebi (18. II.) je cituplný příběh o lásce. Festival španělských filmů La Película (20. - 26. II.) uvádí (22. II.) kultovní Luis Buñuelovu Viridiano. Film z roku 1961 popudil katolickou církev svou kritikou náboženského pokrytectví tak, že režisér ze Španělska emigroval do Mexika.

Filmový klub v sále Břetislava Bakaly uvádí (22. - 24. II.) filmy japonského Quentina Tarantina režiséra a herce Take-shi Kitana.

Kino Lucerna po digitalizaci uvádí (18. - 20. II.) v 3D projekci britský potápěčský dokument Velké podmořské dobrodružství. Scorseseho Hugo a jeho velký objev uvádí (23. - 26. II.) film mistra amerického krimi žánru.

Cinema City ve Velkém Špalíčku uvádí (18. II.) americký thriller Muži, kteří nenávidí ženy s Christofere Plummerem v hlavní roli a kanadské drama Nebezpečná metoda (17. II.) o slavném psychiatrovi a filosofovi Carlu Jungovi a jeho učiteli Sigmundu Freudovi ve vztahu ke krásné pacientce. Lze jen očekávat, jak se s těmito zakladatelskými osobnostmi psychiatrie v milostném trojúhelníku vyrovnal režisér David Cronenberg. /V/

Vyšel kalendář letošních folklorních akcí

Česká republika bude letos dějištěm 25 mezinárodních folklorních festivalů, mezi nimiž je i brněnský, který se uskuteční od 29. srpna do 3. září. Nejdelší tradici, už sedmašedesátiletou, má festival ve Strážnici, který bude od 21. do 24. června.

Kalendář letošních folklorních akcí představilo na 21. mezinárodním veletrhu turistických možností v regionech Regiontour v Brně Folklorní sdružení České republiky. To se zaměřuje na uchování a rozvíjení lidových tradic a národních kulturních hodnot zejména v lidové hudbě, zpěvu a tanci. V této zájmové, společenské, nezávislé a nepolitické organizaci především děti a mládeže působí více než 400 folklorních souborů s téměř 14000 aktivními členy. Jako nejpočetnější a jediná celostátní nevládní organizace zájemců o lidovou kulturu v Čechách, na Moravě a ve Slezsku je podle vyjádření jejího předsedy Zdeňka Pšenice nejpočetnější mládežnickou organizací v republice.

Z brněnského folklorního dění kalendář připomíná i lednový ples Slováckého krúžku, fašankovou besedu u cimbalu, pořádanou Slováckým krúžkem 20. února v kulturním domě Rubín, kulturně společenskou akci Vojenského uměleckého souboru Ondráš Brněnská maškaráda 16. dubna v hotelu Voroněž a cyklus tří pátečních letních folklorních večerů F-scény 14., 21. a 28. června.

Zájemci najdou v kalendáři informace o všech mezinárodních folklorních festivalech v České republice, o majoritních akcích Folklorního sdružení, o všech folklorních slavnostech, o letošních akcích Národního ústavu lidové kultury ve Strážnici a vybraných vinařských akcích, mezi nimiž nechybí velikonoční košť vín 8. dubna v Brně.

My navíc připomínáme, že 18. února v Kníničkách pořádá občanské sdružení Kníničská chasa ve spolupráci s Úřadem městské části ve 13,00 hodin průvod masek ulicemi, v 15,00 hodin karneval pro děti a v 19,30 taneční zábavu v maskách s pohoštěním tradičními lahůdkami - koblihami, božími milostmi, uzemným a klobásami. Kníničky budou také 5. července dějištěm tradičních cyrilometodějských mladých hodů - samozřejmě opět v režii Kníničské chasy.

bhl

Zemřel literární vědec Štěpán Vlašín

Bohumil HLAVÁČEK

Literární vědec PhDr. Štěpán Vlašín, DrSc. zemřel po dlouhé vážné nemoci 19. ledna ve věku 88 let. Osudnou se mu stala procházka se psem, z které se už nevrátil do svého ořešinského bydliště a poslední dny života strávil na lůžku ve Fakultní nemocnici v Bohunicích.

Vlašínova badatelská činnost se vyznačovala sepětím literární historie, teorie a zejména pak literární kritiky. Slovník českých spisovatelů od roku 1945, vydaný koncem devadesátých let, uvádí, že východiskem mu byla osobnost Jiřího Mahena. Jeho zájem se rozšířil, zejména po redigování tří obsáhlých svazků manifestů a polemik meziválečné avantgardy, nazvaných Avantgarda známá a neznámá, na problematiku levicově orientované literatury a marxistické literární kritiky, posléze na celou českou literaturu 20. století. Autor četných monografií, vědeckých studií a několika tisíc recenzí současné české prozaické produkce, zpravidla nepřizpůsoboval svá kritická měřítka politickému postavení autorů. Stejně tak postupoval i jako vedoucí vědecký pracovník ke svým kolegům v Ústavu pro českou a světovou literaturu Čs. akademie věd.

Rodák z Náměště nad Oslavou maturoval v roce 1942 na reálném gymnáziu v Brně a pak byl totálně nasazen v Královopolské strojírně. Po válce vystudoval češtinu a filozofii na brněnské filozofické fakultě a několik let učil jako středoškolský pedagog na Ostravsku. Po návratu do Brna byl v letech 1954-1961 odborným asistentem katedry filozofie na Vysokém učení technickém a přitom soustavně publikoval své úvahy o české literatuře. Když byla v roce 1961 zřízena v Brně pobočka Ústavu pro českou literaturu ČSAV, stal se jejím vedoucím.

Košatá je Vlašínova publikační činnost. Literární kritiky a referáty o brněnských divadelních inscenacích uveřejňoval v Hostu do domu, Červeném květu, České literatuře, Kulturní tvorbě, Zlatém máji, Estetice, Romboidu, Rovnosti, Rudém právu, Brněnském večerníku a dalších periodikách i v různých sbornících. Autorsky se podílel mj. na Slovníku českých spisovatelů, Lexikonu českých spisovatelů, kde napsal několik desítek hesel, na Dějinách města Brna aj. Uspořádal, redigoval a vydal kolem půl stovky edic z české teoretické, ale i prozaické produkce, pod jeho redakcí vyšel Slovník literární teorie a Slovník literárních směrů a skupin.

Vlašínovým ústředním badatelským zájmem však byla osobnost Jiřího Mahena. Od dílčích studií a edic dospěl k prvnímu syntetickému zpracování celého Mahenova literárního odkazu: s Jiřím Hájkem-Hekem uspořádal Mahenovu korespondenci ve svazku Adresát Jiří Mahen, knihu vzpomínek s Karlou Mahenovou Život s Jiřím Mahenem, Mahenovy stati o divadle Pryč s divadelní idylou, obsáhlou monografii Jiří Mahen (1971) a Jiří Mahen dramatik (1972). Jeho zájem o levicovou literaturu vyvrcholil v monografiích Jiří Wolker (1974), Bedřich Václavěk (1984), Karel Dvořáček (1987), rozpracovaná zůstává monografie o Kurtu Konradovi. Stati a literární kritiky o současné české literatuře zahrnul do svazků Ve škole života (1980), Na přelomu desetiletí /1985) a Léta zrání (1989). Poslední z jeho prací je výběr pohádek Olgy Scheinpflugové Tulákova hůl (2006). Jeho personální bibliografie, vydaná v roce 1986 Mahenovou knihovnou, čítala 1971 publikačních položek. Rozrostla se na dvojnásobek.

Po odchodu do důchodu v roce 1991 přednášel až do roku 1997 dějiny světové literatury na Slezské univerzitě v Opavě, kde zúročil své přednášky, konané v šedesátých až osmdesátých letech na brněnské Janáčkově akademii múzických umění. Bohatá byla jeho přednášková činnost na půdě Výboru národní kultury. Ještě do svých pětáosmdesátin nechyběl na snad všech činoherních premiérách v brněnském Národním divadle a především v Městském divadle, kde bychom se s ním a jeho chotí nesetkali k přátelskému rozhovoru. Jeho zdravotní stav se výrazně zhoršil v posledních dvou letech. A tak na tiskové konferenci k chystané premiéře muzikálu Papežka ve čtvrtek 26. ledna uctili jeho památku krátkou vzpomínkou ředitel Městského divadla Stanislav Moša a minutou ticha všichni přítomní tvůrci inscenace a novináři.

Chybí Brnu hlavní architekt?

Brnu nemá institut hlavního architekta, ten nechala před deseti lety tehdy na radnici vládnoucí ODS zrušit, aby jí nepřekážel.

Jen za druhé pololetí 2011 si nechal brněnský magistrát zhotovit 76 nových projektů, za které zaplatil 16,8 milionu korun. Je otázka, jestli vůbec umí úředníci takový proud projektů využít a prakticky naplnit. A také kontrolovat jejich naplnění v praxi.

»Nejvíce projektů je dopravních, pak inženýrských sítí, oprav komunikací či vodárenské infrastruktury, bezbariérových přístupů k pěším trasám. Máme i projekty územních studií, jako rekreační oblasti Brněnské přehrady, Žabovřeských a Kominských luk, náměstí Zelný trh či areálu po zrušené továrně Zbrojovka. Takové studie jsou potřebné, avšak měly by směřovat ke společné centrální myšlence. Žel tato vůdčí myšlenka v Brně chybí. Zato zde vládne nahodilost rozhodování,« řekl **Daniel Borecký**, zastupitel města za KSČM. Podle něj takové studie jsou potřebné, avšak mají směřovat k jednotné dlouhodobé představě i z hlediska územního plánování, urbanizace, investic a jakým směrem se má Brno rozvíjet.

Komunisté roky marně požadují obnovit funkci hlavního architekta města Brna. Ke stejnému názoru se začínají přiklánět i ostatní opoziční politické kluby samosprávy. »Znovuzavedení funkce hlavního architekta čtyřstatisícového města až nyní by bylo takřka pozdě. Příprava nového Územního plánu Brna je už tak daleko, že ledacos je rozdělané, rozestavěné a připravené ke stavebnímu startu. A hlavní architekt by opět překážel byznysmenům v rozletu,« vysvětlil Borecký.

(vž)

AKADEMICKÉ SENÁTY BRNĚNSKÝCH VYSOKÝCH ŠKOL PROTI REFORMĚ VŠ

Studenti šesti brněnských státních vysokých škol jednomyslně odmítají reformu. Hrozí i demonstracemi. Předsedu české vlády požádali dopisem o vrácení reformy vysokého školství k přepracování v souladu s připomínkami odborné veřejnosti. Odmítají v něm zejména posilování rad veřejných vysokých škol na úkor akademických senátů, snižování počtu studentů v akademických senátech a návrh zákona o finanční pomoci studentů, který je podle nich šitý horkou Jehlou. Dokument reprezentuje názory zástupců 65 000 brněnských vysokoškolských studentů.

»Předkládané věcné záměry jsou pro nás nepřijatelné. Výsledkem přijetí takových zákonů by bylo omezení dobře fungujících demokratických principů uvnitř vysokých škol i poškození dobře fungující terciární vzdělávací sféry s dopady na úroveň svobody a demokracie v ČR,« píše se v prohlášení, které podepsali předsedové studentských komor akademických senátů (SKAS) šesti brněnských vysokých škol.

Taková jednota mezi studenty není obvyklá. Vedlo k ní vyhocení situace okolo reformy vysokého školství v uplynulém týdnu. »Zcela mimořádný je už fakt, že se u jednoho stolu sešly desítky studentských senátorů z šesti vysokých škol. K tomu od sametové revoluce patrně nedošlo. A mimořádná je také jednomyslná shoda, s níž jsme přijali výslednou podobu dokumentu,« okomentoval výsledek jednání studentských senátorů předseda Studentské komory Akademického senátu Masarykovy univerzity Zdeněk Ručka. Podle něj studenti v případě ignorace ministerstvem nezůstanou jen u prohlášení, ale v nejbližší době začnou demonstrovat. »Věříme, že vláda vezme protesty akademických obcí vážně, reformní návrhy stáhne a vrátí se k jednacímu stolu se zástupci vysokých škol. V opačném případě jsme připraveni vyjít do ulic,« doplnil.

(vž)

PŘIPOMÍNKY A PODNĚTY OBČANŮ NEVYSLYŠENY

Připomínek a podnětů občanů při jednání Zastupitelstva města Brna si podrobněji všiml člen této samosprávy za KSČM Daniel Borecký.

Např. zástupce občanské iniciativy Brno kulturní žádá, aby širší občanská veřejnost se mohla podílet na dopracování a schválení kulturní koncepce města. Tento dobrý požadavek komunisté v zastupitelstvu samozřejmě podporují.

»Brno vydává na provoz kultury devět procent svého rozpočtu, tedy i v poměru na jednoho obyvatele nejvíce peněz ze všech velkých měst v ČR. Také na alternativní kulturu, což se nyní zdá být až kontraproduktivní. Vstřícnost k alternativním kulturám se obrací proti městu a proti koncepčnímu řízení, řešení a financování chodu jednotlivých resortů v Brně,« upozornil zastupitel Borecký.

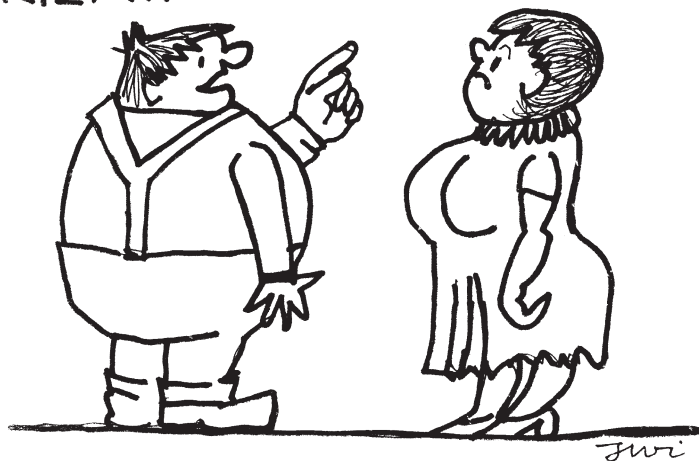
Např. zastánci alternativních kultur zaslíbají vedení Brna na protestních akcích, že velkým zavedeným divadlům ve svém majetku dává na provoz stamilionové dotace, zatímco cizím experimentálním divadelním souborům či jiným alternativním kulturním subjektům jiných zřizovatelů přispívá dohromady jen třináct až patnáct milionů korun ročně. Ohánějí se „nespravedlností“ pramenící z toho, že jako soukromý subjekt nemají svého donátora a na svůj provoz si vlastní pílí sami nevydělají.

Borecký k tomu poznamenal: »Podle mého soudu by se měla kultura rozvíjet jako celek. Bez ohledu na to, jestli je alternativní, nebo ne. K tomu by pochopi-

telně měla mít vymezeny základní morální mantinely používání vulgarity, agresivity, nesnášenlivosti, neúcty k práci apod. To včetně rovnice mezi financováním z veřejných zdrojů na jedné straně a kulturní potřebou společnosti v nejširším slova smyslu (což nenahrazují jen požadavky její „kulturní obce“) na její druhé straně.«

(vž)

MYSLŮM NA ZADNÍ KOLEČKA - UŽ MÁM V POČÍTAČI ZALOŽENÝ ŽIVOTOPIS, KTERÝ ZAČÍNÁ - OD MALIČKA JSEM RÁD JEDL RÝŽI ...

Kalendář

Folklor 2012

Pozoruhodný kalendář *Folklor 2012* přišel na trh z vydavatelství Služebník. Přináší vedle údajů, obsažených prakticky ve všech kalendářích na našem trhu, abecední seznam hudebních a folklorních akcí v celé republice, fotografie souborů včetně popisu jejich aktivit a kontaktů. Nemohou chybět ani fotografie z Brna. Počínaje cimbálovými muzikami Javorník a Ponava přes dětský národopisný soubor Brněnský Valášek po velkou rodinu Folklorního sdružení Púčík. Tu tvoří dětský soubor Púčík, z něhož odrostlé členstvo odchází do Púčíku dospělých, a cimbálová muzika.

Kalendář připomíná, že 14. národní ples Folklorního sdružení České republiky bude 4. února v Praze. V pražském Národním domě na Smíchově bude 56. moravský ples, patřící k nejprestižnějším plesům v hlavním městě a to jak svým programovým charakterem, počtem vystupujících souborů a muzik, tak i počtem účastníků v krojích. Vlčnovská Jízda králů, patřící ke kulturnímu dědictví zapsanému v seznamu UNESCO, má termín 25. až 27. května.

Bohumil HLAVÁČEK

DĚJINY BRNA

- vychází první svazek

Město Brno se dočkalo nového zpracování své historie. Vychází první svazek projektu *Dějiny Brna*. Pojednává o přírodních poměrech, prehistorii a rané historii městského prostoru především na základě archeologických pramenů. Kniha obsahuje 570 stran textu, rejstříky archeologických lokalit, literatury a pramenů, mapová a výtvarná vyobrazení a fotografickou přílohu. Je to první kniha ze sedmisvazkového vydání.

Na celý projekt vyhradilo město Brno částku do 15 milionů korun. Na první díl se spotřebovalo 1,4 milionu korun. Poslední dějiny vyšly v roce 1969 a 1973. Současné sedmisvazkové dílo je ucelený projekt samozřejmě poplatný době. Nositelem projektu je Archiv města Brna. Podle plánu poslední svazek vyjde v roce 2018.

Letos vyjde i druhý svazek věnovaný středověku od přelomu 12. a 13. století do konce 15. století. Třetí svazek zachytí osudy města v období stavovského státu a habsburského absolutismu v 16. až 18. století, čtvrtý svazek modernizující se průmyslové město v 19. století a pátý

svazek je věnovaný Brnu v období demokracií a diktatur 20. století. Komplexnější pohled na dějiny později připojených obcí přinese šestý svazek a sedmý svazek bude věnován soupisu uměleckých památek.

První publikace vyšla nákladem 3000 výtisků, je možno zakoupit v badatelně Archivu města Brna, Přední 2, Brno-Černovice, případně objednat tamtéž na fakturu či na dobírku. Cena svazku v Archivu města Brna je 540 Kč. O prodeji této knihy projevila zájem některá brněnská knihkupectví, kde bude prodejní cena vyšší.

(vž)

ZÁŘIVÉ ZÍTRKY

Vláda lidem přeje
a dál bude přát.
Časem bude důchod
od sedmdesáti.

ALOIS REICH

Naši jubilanti

31. 1. Marie Bastlová, 87 let, ZO 2101
 1. 2. Taťána Franková, 65 let, ZO 0102
 Jaroslav Vítek, 87 let, ZO 1505
 3. 2. Zdeněk Urbanec, 82 let, ZO 2101
 Jaroslav Trojan, 74 let, ZO 1505
 5. 2. PaedDr. Jiřina Sýkorová, 84 let,
 MO 1101
 6. 2. Pavel Haluza, 28 let, MO 1101
 Edmund Benda, 91 let, ZO 0600
 7. 2. Jaroslav Nevěděl, 87 let, MO 1101
 František Obrovský, 90 let,
 MO 1101
 Hubert Štěpán, 84 let, ZO 2101
 8. 2. Miroslav Judas, 85 let, ZO 2202
 Svatoslav Ševček, 81 let, ZO 0505
 10. 2. Eduard Nešpůrek, 61 let, MO 1101
 15. 2. Zdeňka Stehlíková, 86 let, ZO 0305
 Jiří Čermák, 83 let, ZO 2701
 Jiřina Garguláková, 88 let, ZO 2701

16. 2. Josef Pegřimek, 88 let, ZO 2708
 17. 2. Josef Vrzal, 89 let, ZO 0502
 doc. MUDr. Jan Skalník, CSc., 90
 let, ZO 0305
 18. 2. Františka Ondrová, 83 let, ZO 2101
 19. 2. Štefan Žec, 87 let, ZO 2202
 Ing. František Číp, 87 let, ZO 1508
 20. 2. Zdeňka Strejčková, 63 let, MO
 1101
 Lubomír Posker, 86 let, ZO 2101
 26. 2. František Růžička, 87 let, ZO 2101
 Dagmar Sedlářová, 74 let, ZO 1508
 Věra Hrdličková, 63 let, ZO 0505
 27. 2. Věra Kuncová, 87 let, ZO 0305
 Jaroslav Netík, 89 let, ZO 0305
 Josefa Jurečková, 85 let, ZO 0600
 28. 2. Prof. Ing. Karel Křivý, CSc., 80 let,
 ZO 1101
 Alena Karásková, 59 let, ZO 0502
 RSDr. František Pokorný, 75 let,
 MO 1101

Naším jubilantům hodně zdraví
 a pohody po celý rok přejí ZO(MO)
 a MěV KSČM a LKŽ Dobromysl. Připo-
 juje se také redakce. did

ŽIJÍ V NAŠÍ PAMĚTI

Dne 22. ledna 2012 zemřel po dlouhodobé nemoci ve věku nedožitých 83 let člen MO KSČM 1401 soudruh **Karel Netrefa**. Jmenovaný byl předsedou občanského výboru Brno-Komín a členem komise bezpečnosti a veřejného pořádku.

Čest jeho památce!

21. prosince loňského roku jsme se rozloučili se soudruhem

Floriánem Brouškem

Zůstane nám vzorem plného osobního nasazení pro dobrou věc, v pomoci někomu i něčemu potřebnému. Vyrůstal ve skromných podmínkách. Již jako mladík (nar. 29. 3. 1928) se aktivně zúčastnil partyzánského odboje proti nacistickému ujařmení našeho národa. Později na vedoucích místech podniků našeho průmyslu dokázal poctivý pracovní výkon nadřadit nad laciné politické proklamace. Po listopadovém převratu se aktivně zapojil do stranické práce v nových podmínkách. Jeho příkladným dílem je iniciativní vybudování struktury brněnské i jihomoravské krajské organizace Svazu důchodců ČR, kde se v předsednických funkcích maximálně angažoval i navzdory svému onemocnění a vysokému věku.

Čest jeho práci a památce!

Za Antonínem Krchem

Po dlouhé nemoci odešel ve věku 85 let soudruh JUDr. Antonín Krch, člen ZO KSČM 1505, dlouholetý krajský funkcionář SČSP a spoluorganizátor mírových slavností v líšeňském údolí.

Odešel obdivuhodný znalec paragrafů zákonů, ustanovení vyhlášek a nařízení o bytech, který uměl vždy poradit těm, kteří za ním přicházeli, když nevěděli kudy kam v době privatizace bytů, deregulace nájemného v obecních bytech apod.

Poslední rozloučení se soudruhem Krchem bylo 12. ledna 2012 v krematoriu. V naší paměti bude žít skromný a dobrý člověk, soudruh Krch.

Čest jeho poctivé práci a památce!

Karel Janiš

VLÁDNÍ STAROSTI

*Nemohou znát všechno,
 ani zběžně pouze.
 Jak mohou pochopit,
 co je hmotná nouze?*

ALOIS REICH

Výbor národní kultury v Brně Vás srdečně zve na pořad

"PAMÁTNÍK LEOŠE JANÁČKA"

(prohlídka s výkladem a videoprodukci)

Autorka pořadu: Marie Veselá

Pořad se koná ve středu 29. února 2012 v 15,30 hodin

Brno, Smetanova 4 – Památník Leoše Janáčka. Pozor! Sraz v 15,15 hodin.

(Tramvají po ulici Veveří, zastávka Grohova; trolejbusem č. 29, 32, 34, 36 z ulice Brandlova, zastávka Smetanova ulice.)

Vstupné do Muzea 65 Kč, důchodci 35 Kč (domluvíme slevu!) Rádi Vás a Vaše přátele přivítáme na této kulturní akci.

Příští akce:

26. 3. 2012 v 17 hodin - Café Falk, Gorkého 12, Brno - Setkání a autogramiáda slovenské spisovatelky Anny Černochovej.

Poštovní schránka: VNK Brno, Křenová 67, PSČ 602 00

Zemřel Štěpán Vlašín

Dne 20. ledna se naplnil život významného českého literárního vědce, dobrého člověka a aktivně levicově působícího odborníka PhDr. Štěpána Vlašína, DrSc.

Narozen 23. 12. 1923 v Náměšti nad Oslavou, vystudoval v Brně, od padesátých let do začátku let devadesátých stál v čele brněnského pracoviště Ústavu pro českou a světovou literaturu ČSAV, v devadesátých letech vyučoval na Slezské univerzitě v Opavě.

Založil a vedl brněnské místní sdružení Výboru národní kultury až do roku 2005.

Čest jeho památce!

-š-

KLUB ZASTUPITELŮ ZA KSČM

pořádá ve čtvrtek 22. března 2012 od 15 hodin

BESEDU na téma:

SOCIÁLNÍ REFORMA I.

Referovat budou:

Ing. Hubert PŘIBYL, Úřad práce, Brno

a Ing. Miroslav FOLTÝN, vedoucí Odboru sociální péče MMB

Beseda proběhne ve velkém sále MěV KSČM (2. posch.) Křenová 67, Brno